

ket altsaa i Gennemsnit vil sige 4 500 Arbejdsdage pr. By. Gennem Købstadforeningen er der fremskaffet Oplysning om, at 40 Købstæder mener at kunne fremskaffe i alt 2 021 500 Arbejdstimer eller 252 647 8 Timers Arbejdsdage. Disse to Tal dækker jo saa nogenlunde hinanden, om end Oplysningerne gennem Købstadforeningen synes at angive et noget større Arbejdsdage-Tal, end de Oplysninger, der direkte er tilgaaet Ministeriet, giver Udtryk for. Men fælles for det Materiale, der ad de to Veje er tilvejebragt, er med Hensyn til Arbejdets Art dette, at det i det store og hele maa siges at være overordentlig nyttige og paakrævede Arbejder, der sættes i Værk. Jeg mener, det er i høj Grad anerkendelsesværdigt, at Kommunerne har sat Arbejder i Værk, naar de var af den nævnte Art — selv om det ikke i Øjeblikket maatte siges at være paatrængende nødvendigt at faa dem udført —, fordi man har ment, at man maatte fremskaffe Arbejde — hvad jeg jo er ganske enig i — af Hensyn til de Personer, som ikke længere har Adgang til at faa Understøttelse. Med andre Ord, de Udgifter, som her paaføres Kommunerne, er Udgifter, som vel akkumuleres i denne Vinter under Hensyn til Arbejdsløsheden, men som man i de nærmeste Aar alligevel maatte skride til i Købstadkommunerne. Men dette viser ogsaa, at man staar overfor en Kraftanstrengelse i en Række af Landets Kommuner, og at hvad man har været i Stand til at fremskaffe af nyttige Arbejder i indværende Vinter, det vil man neppe i tilsvarende Maalestok kunne fremskaffe i kommende Vintre, vel at mærke naar Arbejderne — hvad der ikke blot er ønskeligt, men hvad man efter min Mening har Ret til at kræve — skal være af den Art, at de maa siges at være nyttige og i det lange Løb nødvendige.

Arbejdsvilkaarene er, hvad Arbejdstid og Arbejdsløn angaar paa den enkelte Arbejdsdag, i det store og hele overenskomstmæssige. Jeg kan ikke have noget som helst at indvende derimod, naar man drager Om-sorg for, at disse normale Lønninger ikke betyder — hvad der desværre synes at være Tilfældet enkelte Steder —, at man ved Nødhjælpsarbejder eller ved Arbejder, som Kommunen sætter i Gang, selv om de ikke er Nødhjælpsarbejder i Arbejdsløshedslovens Forstand, kan faa Timebetalinger eller Dag-lønninger, som ligger over den, de vedkom-mende vilde kunne faa, dersom de var beskæftiget i det private Erhvervsliv paa det tilsvarende Omraade. Thi bærer man sig

saaledes ad, vil det betyde en Tilskyndelse til at frigøre sig for det private Arbejds-marked for at komme over paa offentligt Arbejde. Tilskyndelsen til at komme ud i det private Arbejdsmarked søger man jo tilvejebragt ad anden Vej, nemlig ved en stærk Begrænsning af det Antal Dage, i hvilke der gives Arbejde. Det er ret almindeligt, som det fremgaar af dette Materiale, at der gives enligt stillede Personer Arbejde i een, højst to, Dage, det vil sige, at der gives dem Adgang til en Arbejdsfortjeneste, som i det mindste dækker den Understøttelse, de hidtil har faaet, og som i de fleste Tilfælde ogsaa ligger derover, medens man giver Familieforsørgere Arbejde i Almindelighed i tre à fire Dage. Ved denne Indskrænkning af Arbejdstiden for den enkelte søger man at tilvejebringe Arbejde for de flest mulige, saaledes at Understøttelseskravet ogsaa derigennem mindskes. Jeg maa erkende, at det er et Mindretal af saadanne Arbejder, der udføres som Nødhjælpsarbejder i Arbejdsløshedslovens Forstand. Det er for saa vidt besynderligt, som man ved ikke her at benytte Reglerne i Arbejdsløshedsloven unddrager sig den Støtte til disse Arbejders Udførelse gennem Arbejdsløshedsfonden, som der er aabnet Adgang til, Støtte pr. Arbejdsdag eller ved et Beløb en Gang for alle paa indtil 20 pCt. af det Beløb, som Arbejdets Udførelse koster. Naar man fra kommunal Side kun i ringe Grad opfylder de Vilkaar, Nødhjælpsarbejder i Lovens Forstand sætter, men lader udføre Arbejde udenom Arbejdsløshedsloven, er Forklaringen derpaa, som det siges i Købstadforeningens Skrivelse til Ministeriet, at man gennemgaaende er af den Anskuelse, at det ikke vil være til Kommunens Tarv at søge saadan Anerkendelse. Jeg skal ikke inklade mig paa en Kommentar af den Anskuelse, at det ikke skulde kunne betale sig at faa en Støtte af 2 Kr. pr. Arbejdsdag eller af 20 pCt. af det, som Arbejdet er beregnet at skulle koste. Jeg skal, som sagt, ikke kommentere denne Anskuelse. Den giver jo Anledning til mange forskellige Tanker, ikke mindst, naar man tænker paa, at saa at sige i alle Kommuner, som sætter saadanne Arbejder i Gang, sættes de i Gang paa i høj Grad indskrænket Arbejdstid, saaledes at Aarsagen til, at det ikke kan betale sig at indordne sig under Nødhjælpsarbejdsreglerne, ikke kan søges deri, at Nødhjælpsarbejdsreglerne betinger en vekslende Arbejdsstyrke.

Der er ikke indgaaet Svar fra alle Købstæderne, hverken til Købstadforeningen og derigennem til Ministeriet eller paa Mini-